

інвестиційної політики, способів і методів регулювання рівнів доходу (фіскальна, цінова і кредитно-грошова політика), методів регулювання відносин власності, соціальної політики і правової регламентації.

Методологічною основою здійснення заходів щодо вдосконалення регулювання ринку праці є:

- розвиток і вдосконалення інфраструктури ринку праці в регіоні;
- детальне визначення особливостей структурних змін в економіці;
- взаємоув'язка демографічних прогнозів з розвитком продуктивних сил;
- розроблення рекомендацій щодо механізму обліку, аналізу, прогнозування робочої сили для кожної територіальної одиниці.

Сучасний стан розвитку ринку праці є кризовим, що ставить під загрозу національну безпеку України, продукує трудову бідність, зниження економічної активності працездатного населення та розширення економічно вимушеної праці, розшарування населення, розбалансованість ринку праці і ринку освітніх послуг. Відповідно це призводить до зниження якості трудового потенціалу та мотивації до продуктивної діяльності. І в найближчому майбутньому така ситуація не просто стане основним негативним чинником на шляху економічного зростання, а переросте у широкомасштабну загрозу національним інтересам України.

Проведене оцінювання основних тенденцій соціально-економічного розвитку Тернопільщини та розвитку регіонального ринку праці дозволило виявити проблему збалансування попиту і пропозиції робочої сили. Зауважимо, що для її вирішення необхідне ефективніше використання діючих та створення нових робочих місць. Крім того, перерозподіл трудових ресурсів між сферами економічної діяльності можливо вирішувати й ефективною підтримкою підприємництва, розвитком самозайнятості та індивідуальної трудової діяльності [3].

Економічні та соціальні проблеми спричинили безробіття, поширення нелегальної трудової діяльності, зниження інтелектуального та освітнього потенціалу, значне розшарування населення за рівнем доходів.

З метою пом'якшення соціальної напруги на ринку праці варто здійснювати додаткові заходи для ефективного сприяння роботодавцям у забезпеченні необхідними кадрами та зменшення тривалості пошуку роботи незайнятим населенням. Серед них: вжиття заходів щодо оперативного укомплектування вакансій та сприяння працевлаштуванню осіб, які шукають роботу, вдосконалення системи інформування

населення та роботодавців через електронні та друковані засоби масової інформації.

Отже, сьогодні зростає актуальність загальнотеоретичних досліджень, які дозволили б більш глибоко пізнати такі складні соціально-економічні процеси, якими є функціонування регіонального ринку праці та ефективна зайнятість населення, виявлення механізму та регулюючої ролі різноманітних факторів формування ринку праці.

Література:

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996р. / Верховна Рада України. – Офіц.вид.-К.: Парлам. вид-во, 1996. –ст.43.

2. Астахова О. В. Державна політика на ринку праці: історичний аспект / О. В. Астахова // Ринок праці та зайнятість населення. – 2010. – № 3.

3. Програма зайнятості населення Тернопільської області на період до 2017 року [Електронний ресурс]. – режим доступу: <http://www.oda.te.gov.ua/main/ua/catalog/item/46988.htm>. – Назва з екрану.

Святослав МІЩАНЧУК

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Богач Ю. А.)

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ І КОНТРОЛЮ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Організація обліку і контролю діяльності організації є складним процесом, призначення якого надавати та забезпечувати інформацією управлінський персонал з метою здійснення ефективного й оперативного управління організацією. Обліково-контрольна робота повинна спрямовуватись на вирішення поставлених завдань керівництва, при цьому залишаючись організованою згідно вимог чинного законодавства та умов функціонування конкретної організації. Без належної організації обліку і контролю діяльності організації практично неможливо досягнути позитивних результатів діяльності, так як вона є однією з функцій адміністративного менеджменту та передумовою розробки дієвих заходів щодо досягнення організаційних цілей.

Розвиток сучасних економічних відносин вимагає ефективної організації обліково-контрольної роботи організації, що у свою чергу

визначається успішністю адміністративного менеджменту. У процесі цієї роботи виявляються узгодженість всіх функції управління, а також недоліки, допущені при їх виконанні. Тому від ефективності обліково-контрольної роботи, в кінцевому підсумку, залежить якість управлінських рішень, що приймаються на всіх рівнях управління організацією. Залежність ефективності обліково-контрольної роботи як складової адміністрування діяльності від рівня її організації доводить актуальність теми дипломної роботи.

Питанням організації обліково-контрольної роботи загалом, та їх складових – обліку і контролю, приділяється значна увага як у вітчизняній, так і в світовій економічній науці. Дану тему досліджувало чимало вчених, зокрема Ф.Ф. Бутинець, В.П. Завгородній, В.В. Сопко, М.С. Пушкар, С.В. Свірко, В.С. Ковальов В.В., Кужельний М.В., Карпенко І.Л., Кутер М.І., Атамас П.Й., Василик О.Д., Джога Р.Т., Матвеева В.О., Свірко С.В. та інші. При цьому, у працях науковців недостатньо широко відображено дану тематику та її значення для забезпечення виконання управлінських функцій, направлених на розвиток організації в майбутньому, що розкриває простір для подальших досліджень в цьому напрямку.

Розглядаючи інформаційну систему організації як невід'ємний елемент управління організації зазначимо, що функції обліку постійно поглиблюються і вдосконалюються. Сьогодні облік перетворився на об'єктивну необхідність сучасного способу життєдіяльності організації та управління нею, а функції обліку та контролю стали інтегрованими та взаємодоповнюючими. Облікова інформація являє собою продукт інформаційної системи та системи управління, які постійно пристосовуються до потреб економіки (суспільства). Іншими словами, облік концентрує таку інформацію, яка дозволяє забезпечити прийняття рішень в умовах невизначеності.

В свою чергу контроль, як функція управління, об'єднує види управлінської діяльності, пов'язані з формуванням інформації про стан та функціонування об'єкта управління (облік), вивченням інформації про процеси і результати діяльності (аналіз), роботою з діагностики і оцінки процесів розвитку й досягнення цілей, ефективності стратегій, успіхів і прорахунків у використанні засобів і методів управління. В узагальненому вигляді контроль забезпечує вирішення завдань щодо: забезпечення надійності функціонування системи бухгалтерського обліку; проведення експертних оцінок економічної ефективності організації, перспектив і напрямків її діяльності; розробки обґрунтованих

пропозицій з усунення виявлених недоліків та рекомендацій з підвищення ефективності управління.

Ефективне вирішення цих завдань стає можливим лише за раціональної облікової політики, управлінська спрямованість якої дозволяє організації повною мірою впливати на процеси управління. Саме облікова політика, як елемент управління організацією, дає змогу керівництву приймати обґрунтовані рішення, аналізувати виконану роботу, здійснювати і контролювати цільове використання засобів, відповідно до затвердженого кошторису.

Організаційне забезпечення обліку і контролю, як складових управління діяльністю організації, передбачає також формування відповідної організаційної структури, яка повинна відповідати цілям розвитку конкретної організації. Забезпечення взаємодії функціонально пов'язаних з обліком і контролем підрозділів є частиною організаційного забезпечення управління діяльності будь-якої організації. Ця взаємодія здійснюється на основі формально встановлених (регламентованих) та неформальних організаційних зв'язків між елементами досліджуваної організаційної системи. При цьому організаційне забезпечення обліку і контролю як складових управління діяльністю базується на таких організаційних принципах як: принцип делегування повноважень; принцип функціональної регламентації; принцип організаційної цілісності.

В той же час, облік і контроль є взаємодоповнюючими підсистемами системи управління. Врегулювання методичних особливостей здійснення обліку й контролю діяльності державних організацій в Україні регламентується системою нормативно-правового забезпечення, яка включає Конституцію України, Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», Бюджетний кодекс України, укази Президента України, постанови Верховної Ради України, акти Кабінету Міністрів України.

Отже, здійснюючи стратегічне й оперативне управління організацією, управлінські підрозділи використовують інформацію, що отримується в процесі реалізації функцій обліку, аналізу й контролю. При цьому специфіка обліку полягає у тому, що він орієнтований на задоволення інформаційних потреб як керівників організацій та їх структурних підрозділів, так і зовнішніх користувачів, виступаючи тим самим «фундаментом» планової, контрольної та аналітичної інформації.